

РЕШЕНИЕ

№ 518

гр. София, 28.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65
състав**, в публично заседание на 22.01.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **13074** по описа за **2017** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197, ал. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на Б. СА Л., учредено и съществуващо съгласно законите на О. Кралство Великобритания и С. И., с рег. номер 83335, със седалище и адрес на управление: [улица], SE1 9SG, Л., О. кралство, представлявано от А. Б. - управител, чрез адв. Е. и адв. Б., срещу решение № ПО-152/03.10.2017г. на директор на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите (ТД на НАП) С., с което е оставена без уважение, като неоснователна, жалбата на дружеството с вх. № С170022-000-0592515/27.09.2017 г. по описа на ТД на НАП С., срещу постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки (ПНПОМ) с изх. № С170022-023-0003315/18.09.2017 г., издадено от М. К. на длъжност публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С..

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на оспореното решение и на ПНПОМ, като издадени в нарушение на административно- производствените правила и на материалния закон, както и в противоречие с целта на закона. Изложени са доводи, че ПНПОМ е издадено при липса на предвидените в чл.121, ал.1 от ДОПК и чл.195, ал.1 ДОПК предпоставки. Твърди се, че не е налице обезпечителна нужда, както и че не е спазено изискването за пропорционалност на наложената мярка, че запорът сериозно ще засегне дейността на дружеството, което осъществява дейността си чрез осъществяването и получаването на парични преводи и не е спазено изискването на чл.195, ал.7 ДОПК. Моли съда да отмени решението на директора на

ТД на НАП С. и ПНПОМ. В съдебно заседание поддържа искането си, представя писмени доказателства. Претендира присъждане на направените разноски.

Ответникът, директорът на ТД на НАП С., чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата. Счита, че същата следва да бъде оставена без разглеждане като недопустима, алтернативно да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на платения адвокатски хонорар.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) №Р-22002217005252-020-001/ 10.08.2017 г. е възложено извършването на ревизия на жалбоподателя за данъчен период месец април 2016 г. във връзка с декларирано ДДС за възстановяване в размер на 847 605,69 лв. Ревизията е във връзка с решение №1112/14.07.2017 г. на директора на Дирекция „ОДОП“ С., с което е отменен ревизионен акт (РА) №Р-22221016004310-091-001/ 13.02.2017 г.

С мотивирано искане №Р-22002217005252-039-001/14.09.2017 г. от Д. К. на длъжност главен инспектор по приходите (ръководител на ревизията) до дирекция „Събиране“ ТД на НАП – С. е поискано налагане на ПОМ с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на ревизираното лице, в следствие на които събирането на задълженията ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни.

В искането е обоснован извод, че в хода на ревизията ще бъдат определени публични задължения с предполагаем размер 64 096,29 лв., чието събиране значително ще се затрудни. Като причина е посочено, че в хода на ревизията е установено, че за месец април 2016 г. е налице липса на стока /захар/, в резултат на което е доначислен ДДС в размер на 56 443,63 лв. Липсата е установена след извършена инвентаризация на дружеството от отдел „Оперативни проверки“ при ТД на НАП С. и ТД на НАП В., при която е установено, че ревизираното лице не е представило никакви документи в хода на ревизията, както и справки от 1 до 5 на наличните активи. След направена справка в информационните масиви е установено, че дружеството не разполага с движими вещи, които да обезпечат предполагаемото вземане. При извършена справка в информационния регистър на Агенция по вписванията е установено, че ревизираното лице не притежава недвижими имоти. Предполагаемото публично вземане е в особено големи размери — 64096.29 лв. В искането е предложена и конкретна обезпечителна мярка, която да послужи като обезпечение.

С ПНПОМ с изх. №С170022-023-0003315/18.09.2017 г. е наложен запор върху наличните и постъпващи суми в размер на 64 096.29 лв. по банкова сметка на дружеството, находяща се в "Р. /България/" ЕАД. В мотивите на постановлението са възприети мотивите на искането, изложени от ръководителя на ревизията.

До "Р. /България/" ЕАД е изпратено запорно съобщение, на осн. чл.22, ал.1, вр. с чл.215, ал.1, т.1 ДОПК, с изх. № С170022-003-0234859/18.09.2017г. за наложения запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, депозити, вложени вещи в трезори, съдържание на касети, както и суми предоставени на доверително управление на дружеството в размер на 64096,29 лв., от които главница 56443,63 лв. и лихва 7652,66 лв.

В срока по чл.197, ал.1 ДОПК Б. СА Л. обжалва ПНПОМ пред директора на ТД на

НАП С., който с решение № ПО-152/03.10.2017г оставя жалбата без уважение като неоснователна. В решението си директорът на ТД на НАП С. приема, че изискванията на чл.121, ал.1 ДОПК са изпълнени. Прави извод, че при предприемане на действия по предварително обезпечение публичният изпълнител е в условията на обвързана компетентност по отношение на предполагаемия размер на бъдещите задължения, както и относно мотивите, обуславящи налагането на предварителните обезпечителни мерки и се ползва от преценката на ревизиращия орган. Приема, че не е нарушена разпоредбата на чл. 121, ал.3 от ДОПК, тъй като налагането на заповор върху банковите сметки на дружеството се явява единственият метод за защита на публичния интерес. С писмо изх. № 109985/07.11.2017г. Р. банк уведомява ТД на НАП С., че е налице частично съвпадение на името на длъжника, посочено в заповорното съобщение с имената на титуляра на сметките в банката.

В хода на съдебното производство са представени банкова референция от Р. банк с номерата на сметките на дружеството жалбоподател в банката, копие от РД и СД по ЗДДС за данъчен период м. 03.2016, м.04.2016 и м.05.2016г.

Приложено е и адм.д. № 701/ 2018г. по описа на АССГ, от което се установява, че с последващо постановление изх. № С170022-023-0003865/03.11.2017г. са наложени ПОМ - заповор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, депозити, вложени вещи в трезори, съдържание на касети, както и суми предоставени на доверително управление, находящи се в 27 търговски банки в страната, в.т. ч. и Р. банк, за сумата от 64096,29 лв.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Оспореното решение е получено от жалбоподателя на 16.10.2017 г. по електронен път. Жалбата срещу него е подадена на 23.10.2017г., т.е в срока по чл. 197, ал. 2 ДОПК.

Жалбата е подадена от лице с правен интерес, доколкото с обжалваното ПНПОМ с изх. № С170022-023-0003315/18.09.2017 г., издадено от публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С. се засягат пряко права и интереси на Б. СА Л. Без значение в случая е, че ПНПОМ не е породило правно действие, тъй като то не е отменено и продължава да съществува в правния мир. Поради изложеното жалбата, като подадена в срок, от надлежна страна, срещу подлежащ на обжалване административен акт е процесуално допустима.

Съгласно чл. 160, ал. 2 вр. чл. 144, ал. 2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваността на оспорения акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материално-правните разпоредби по издаването му.

Съгласно чл.197, ал.1 - 3 от ДОПК, в настоящото производство съдът извършва преценка и на законосъобразността на постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган съобразно разпоредбата на чл. 197, ал. 1 от ДОПК.

Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки изх. № С170022-023-0003315/18.09.2017 г. е издадено от компетентен орган - публичен изпълнител в териториалната дирекция на НАП, съгласно правомощията, предоставени с чл. 167 от ДОПК, в предвидената в чл. 196 от ДОПК писмена форма.

Съгласно чл.121, ал.1 от ДОПК в хода на ревизията или при издаване на

ревизионния акт органът по приходите може да поиска мотивирано от публичния изпълнител налагането на предварителни обезпечителни мерки с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни, като съгласно ал.2 предварителните обезпечителни мерки се налагат по реда на чл. 195 с постановление на публичния изпълнител и се обжалват по реда на чл. 197, а съгласно ал.3 предварителните обезпечителни мерки се налагат върху активи, обезпечаването върху които не води до сериозно възпрепятстване на дейността на лицето. Ако това не е възможно, наложените обезпечителни мерки следва да не спират извършваната от ревизираното лице дейност. Съгласно чл. 195, ал. 7 ДОПК, обезпеченията трябва да съответстват на вземанията на държавата или общините, установени или установяеми по реда на ал. 5.

Съгласно чл.197, ал.3 ДОПК съдът отменя обезпечителната мярка, ако длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, ако не съществува изпълнително основание или ако не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл.121, ал.1 и чл. 195, ал. 5. Законът поставя отмяната на наложена обезпечителна мярка в зависимост от наличието на предвидените в ал.3 на чл. 197 ДОПК абсолютни условия. Разпоредбата на чл. 195, ал. 2 от ДОПК обаче поставя като изискване за допускане на обезпечението наличието на обстоятелства, свързани с невъзможност или затруднение за събирането на публичното задължение. Обезпечителната мярка, представляваща едновременно защитата и санкцията, в които се състои обезпечението на конкретно вземане, следва да съответства на вземането на държавата. При определяне на обезпечителна мярка следва да се вземе предвид, както обезпечителната нужда за налагане на обезпечението, така и интересите на длъжника, като мярката не следва прекомерно да го обременява. Това изискване произтича пряко и представлява проявна форма на един от основните принципи в административното производство - принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК, приложим в настоящото производство на основание § 2 от ДР на ДОПК. Този принцип изисква упражняване от страна на административния орган на възложените му правомощия по разумен начин, добросъвестно и справедливо, като административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Когато с административния акт се засягат права или се създават задължения за граждани или за организации, прилагат се онези мерки, които са по-благоприятни за тях, ако и по този начин се постига целта на закона. Разпоредбата на, ал. 5 на чл. 6 от АПК задължава административните органи да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел.

В тежест на административно-наказващия орган е да установи всички фактически основания за необходимостта от налагане на обезпечителната мярка. За всеки конкретен случай тя трябва да е определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен надхвърляща тази произтичаща от преследваната от закона цел. Изводът, че съществува възможност събирането на публичните задължения да бъде невъзможно или значително трудно следва да е мотивиран и обоснован. Постановлението за налагане на обезпечителната мярка следва да отговаря на изискванията, визирани в чл. 196, ал. 1 ДОПК. Съгласно разпоредбата на чл. 196, ал. 1, т. 3 от ДОПК, в постановлението следва да бъдат

посочени фактическите и правните основания за издаването му. Налагане на мерките следва да е обоснована от органа съобразно преследваната от закона цел.

В случая, първото отменително основание по чл. 197, ал. 3, пр. 1 ДОПК не е налице. Нито с жалбата, нито до приключване на устните състезания по делото, от Б. СА Л. са представени доказателства за учредено обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция, държавни ценни книжа, което да обуславя задължителна съдебна отмяна на наложения с ПНПОМ заповед на вземанията му от банка.

Второто отменително основание по чл. 197, ал. 3, пр. 2 ДОПК не е приложимо. Спорните обезпечителни мерки са предварителни по чл. 121, ал. 1 ДОПК за обезпечаването на бъдещо публично вземане към жалбоподателя. За налагането им изпълнително основание по чл. 209, ал. 2, т. 1–8 ДОПК не се изисква и затова липсата му не обуславя отмяната им. Общото правило по чл. 195, ал. 1 ДОПК, че подлежат на обезпечение установените и изискуеми публични вземания важи за окончателните обезпечителни мерки, които се налагат въз основа влязъл в сила или подлежащ на предварително изпълнение акт за установяване на публично вземане, който представлява изпълнително основание по чл. 165 ДОПК. Това общо правило се дерогира от специалния чл. 121, ал. 1, пр. 1 ДОПК, който изрично позволява предварителни обезпечителни мерки да се налагат в хода на ревизията за подлежащите на установяване задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски преди за тях да е издаден ревизионен акт като изпълнителен титул.

Противоречивите позиции на страните по делото касаят преценката на третото отменително основание по чл. 197, ал. 3, пр. 3 ДОПК - дали обезпечителните мерки са наложени при спазване на изискванията по чл. 121, ал. 1 ДОПК.

Ревизионното производство срещу Б. СА Л. е образувано с издаването на ЗВР №Р-220022 17005252-020-001/ 10.08.2017 г., съгласно чл. 112, ал. 1 ДОПК. Предварителните обезпечителни мерки, независимо от вида им, съгласно чл. 121, ал. 2 ДОПК, се налагат с постановление от публичен изпълнител по реда на чл. 195, ал. 3 ДОПК. Моментът на налагане съвпада с издаването на това постановление по чл. 121, ал. 2 вр. чл. 196, ал. 1 ДОПК, а не с влизането му в сила, тъй като съгласно чл. 121, ал. 2 вр. чл. 197, ал. 6 ДОПК изпълнението не може да бъде спряно поради обжалването му. Мерките по ПНПОМ с изх. № С170022-023-0003315/18.09.2017г. са наложени съгласно чл. 121, ал. 2 вр. чл. 195, ал. 3 ДОПК с издаване на това постановление, в хода на започналата ревизията. Към момента на издаване на ПНПОМ ревизионното производство не е прекратено със заповед по чл. 119, ал. 4, пр. 2 ДОПК, нито е приключило с ревизионен акт по чл. 119, ал. 4, пр. 1 ДОПК, висящо е със следващата се от това допустимост на акцесорното спрямо него обезпечително производство по чл. 121, ал. 1-3 ДОПК.

Ответникът сочи, че публичният изпълнител няма компетентност да обсъжда по същество констатациите на ревизиращите органи, а действа в условията на обвързана компетентност по отношение на предполагаемия размер на бъдещите задължения и относно мотивите, обуславящи налагането на предварителните обезпечителни мерки и се

ползва от преценката на ревизиращия орган.

Според разпоредбата на чл. 121, ал. 1 ДОПК, в хода на ревизията органът по приходите може да поиска мотивирано от публичния изпълнител налагане на предварителни обезпечителни мерки. Изразите "може да поиска" и "мотивирано" означават, че се касае за правомощие на органа, свързано с анализ и преценка на необходимостта от започване на обезпечително производство. Действително, публичният изпълнител е обвързан от преценката на органа по приходите дали да наложи обезпечителни мерки, но в неговите правомощия е сред тях да избере онази, която няма да доведе до сериозно възпрепятстване на дейността на лицето. Тежестта да обоснове необходимостта от налагане на обезпечителна мярка е у органа по приходите.

В производството по чл. 197 от ДОПК приходните органи, както и съдът, не могат да преценяват изводите на ревизиращите органи относно размера и дължимостта на установените публични задължения, с оглед на което доводите на жалбоподателя, че задълженията му в размер на предполагаемата сума, за която е наложен заповед, е изцяло обезпечено с декларирано и непризнато от ревизията вземане за ДДС за възстановяване в същия размер е неоснователно. Преценката в обезпечителното производство се ограничава до това дали е налице обезпечителна нужда и дали ще се затрудни събирането на бъдещото публично вземане, като обезпечителната мярка не следва да води до сериозно възпрепятстване дейността на лицето (чл.121, ал.3 от ДОПК). Наложените предварителни обезпечителни мерки са законосъобразни, при наличие на предпоставките по чл. 121, ал.1 от ДОПК. Те не водят до сериозно възпрепятстване дейността на ревизираното лице, а и са единствените възможни, след като дружеството не разполага с други активи. От друга страна, то има възможност да иска разрешаване на неотложни плащания във връзка с дейността му по чл. 229, ал. 1 от ДОПК, или ако разполага с други активи, годни да обезпечат предполагаемото задължение, да поиска замяна на наложените обезпечителни мерки по реда на чл. 199 от ДОПК. В тази насока в обжалваното решение са изложени обстойни мотиви, които се споделят и от съда. В сезиращата съда жалба се повтарят отново доводите, развити в жалбата пред решаващия орган, които са обсъдени в обжалваното решение и са приети за неоснователни, като съдът намира изложените в решението мотиви за правилни, обосновани и законосъобразни.

С оглед на изложеното, неоснователни са възраженията за нарушаване на принципите на съразмерност по чл. 6 от АПК, във вр. § 2 от ДР на ДОПК, както и за непропорционалност на наложената обезпечителна мярка. В случая са приложими специалните правила на ДОПК, които не са нарушени с издаденото ПНПОМ и потвърждаващото го решение.

По изложените съображения решение № ПО-152/03.10.2017г. на директор на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение, като неоснователна, жалбата на Б. СА Л. с вх. № С170022-000-0592515/27.09.2017 г. по описа на ТД на НАП С., срещу ПНПОМ с изх. № С170022-023-0003315/18.09.2017 г., издадено от М. К., на длъжност публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С., е законосъобразно, не са налице основания за неговата отмяна, а жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора и с оглед направеното искане, на основание чл. 143, ал.3 от АПК, на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение, в размер от 100 (сто) лева, определен на основание чл.144 от АПК, вр. чл. 78, ал.8 от ГПК, вр. чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл.24 от Наредбата за правната помощ и с оглед обстоятелството, че делото не разкрива правна и фактическа сложност. На основание чл. чл.197, ал.4 от ДОПК, решението не подлежи на обжалване.

Водим от изложените съображения и на основание чл. 197, ал.3 от ДОПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. СА Л., учредено и съществуващо съгласно законите на О. Кралство Великобритания и С. И., с рег. номер 83335, със седалище и адрес на управление: [улица], SE1 9SG, Л., О. кралство, представлявано от А. Б. - управител, срещу решение № ПО-152/03.10.2017г. на директор на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите С., с което е оставена без уважение, като неоснователна, жалбата на дружеството с вх. № С170022-000-0592515/27.09.2017 г. по описа на ТД на НАП С., срещу Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки с изх. № С170022-023-0003315/18.09.2017 г., издадено от М. К., на длъжност публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С..

ОСЪЖДА Б. СА Л., учредено и съществуващо съгласно законите на О. Кралство Великобритания и С. И., с рег. номер 83335, със седалище и адрес на управление: [улица], SE1 9SG, Л., О. кралство, представлявано от А. Б. - управител, да заплати на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите С. разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

Решението не подлежи на обжалване.

Съдия:

